тела в день или подкожно в дозе 0,2-0,5 мг/кг (до 3 раз в день перед каждым введением корма). Влияние этого препарата на желудок может ускорить переход жидкого содержимого в двенадцатиперстную кишку. Также метоклопрамид приглушает проявление рвотного рефлекса, воздействуя на рвотный центр головного мозга.

Также проводят стимуляцию аппетита (диазепам, оксазепам) и витаминотерапию, с акцентом на витамины группы В.

Заключение.

СЛП впервые был описан около 30 лет тому назад. За это время пройден длинный путь, пытаясь понять природу этого синдрома и научиться его лечить. По мере приобретения опыта клиницисты научились распознавать и блокировать это метаболическое заболевание на ранних стадиях его развития.

Обеспечение приема заболевшими СЛП кошками адекватного количества полноценного и сбалансированного рациона позволяет спасти их жизнь, если заболевание находится только в начальной стадии.

Однако обеспечение всех метаболических потребностей их организма по той схеме, которая описана выше, повышает шанс выздоровления кошек даже в случаях, когда болезнь сопровождается тяжелой симптоматикой и аккумуляцией триглецеридов в более чем 80 % гепатоцитов.

УДК 619:616.-091:619:578.882.:636.7

***Гараздюк Ю.В.**, студентка II курсу ОС Магістр, спеціальність "Ветеринарна медицина"*
Науковий керівник – Карчевська Т.М., кандидат вет. наук, доцент кафедри інфекційних та інвазійних хвороб
Подільський ДАТУ, м. Кам'янець-Подільський, Україна

ЕПЗООТОЛОГІЧНІ ТА ПАТОГЕНЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗА ПАРВОВІРУСНОЇ ІНФЕКЦІЇ СОБАК

Парвовірусний ентерит на сьогоднішній день є одним з найбільш поширених інфекційних захворювань собак. Питання епізоотології даного захворювання залишається відкритим у зв'язку з різними даними щодо вікової та породної динаміки за парвовірусної інфекції, актуальним також залишається питання щодо впливу парвовірусної інфекції на організм тварини, тому метою нашої роботи було вивчити характер епізоотичного процесу за парвовірусного ентериту собак та вплив парвовірусної інфекції на морфологічні показники крові собак на базі Кам'янець-Подільської ветеринарної клініки " Vitae Vet".

Первинними матеріалами в роботі слугували результати власних досліджень і дані ветеринарної звітності по Кам'янець-Подільській ветеринарній клініці " Vitae Vet. Всього за час виконання роботи нами було проаналізовано 210 випадків захворювань собак на парвовірусну інфекцію за даними амбулаторного прийому в лікарні за 2015 – 2017 роки. Вік тварин коливався в межах від 2-х місяців до 4 років. За даними статистичної звітності та журналу амбулаторного прийому проаналізували вікову, сезонну та породну динаміку парвовірусної інфекції собак.

Для вивчення впливу парвовірусної інфекції на морфологічні показники крові ми взяли в дослід 5 тварин з приблизно однаковими проявами хвороби.

З метою вивчення порівняльної ефективності різних схем лікування парвовірусної інфекції в дослід було відібрано 10 тварин по 5 голів у кожній групі. В першій групі застосовували для лікування такі засоби: циклоферон, амоксицилін, церукал, бутомідор, катозал, тіотриазолін, кокарбоксилазу, рибоксин, розчин Рінгера лактатний з глюкозою і гекодезом. В другій групі застосовували в якості противірусного засобу циклоферон, в якості антибіотика тилозин, в якості протиблювотного засобу – ондансетрон, а також бутомідор, катозал, тіотриазолін, кокарбоксилазу, рибоксин, для інфузії – трисоль з глюкозою і дуфалайтом.

В результаті проведених досліджень виявили, що пік парвовірусної інвазії у собак припадає на період від 2-х до 6-ти місяців, з 6-ти-місячного віку і до 4-х років реєструвались лише поодинокі випадки. Проте, у тварин, які не були щеплені проти парвовірозу, інфекція реєструвалась з однаковою інтенсивністю у всіх вікових групах, навіть у тварин старше 4 років.

Щодо сезонної динаміки, то частіше парвовірусна інфекція реєструвалась у весняні і осінні місяці року. Щодо породної динаміки, значних особливостей не виявили, можна лише відмітити більше випадків захворювання на парвовіроз серед пекінесів та йоркширських тер'єрів (відповідно 14 і 13 %), так як власники цих тварин найчастіше звертались в клініку за допомогою. Щодо інших порід, то метиси і німецька вівчарка склали по 12 %, далі – стаффордширський тер'єр (9 %), пітбультер'єр (8 %), такса (6 %), дог (6 %), кокер спаніель (5 %) і мопс (5 %).

Щодо аналізу гематологічних показників у хворих на парвовіроз собак виявили виражену лейкопенію, зменшення кількості лімфоцитів, незначне зменшення еритроцитів. Також у хворих тварин спостерігалось збільшення еозинофілів, паличкоядерних нейтрофілів і моноцитів.

При вивченні порівняльної ефективності різних схем лікування виявили, що у тварин другої дослідної групи ознаки хвороби зникали вже на 5-ту добу, стан тварин значно покращувався, ніяких ускладнень не спостерігалось. Термін лікування тварин першої дослідної групи склав в середньому 7 діб. Власникам тварин обох груп було надано рекомендації щодо подальшого утримання і годівлі собак.

Отже, для досягнення позитивного результату в лікуванні парвовірусної інфекції воно повинно бути комплексним і включати обов'язково противірусну, патогенетичну і симптоматичну терапії. В нашому випадку обидві схеми лікування показали непоганий результат, хоча термін одужання при застосуванні другої схеми був на 2 дні коротшим.